

Fins el darrer sospir. (Venjança)

Un relat de: [Jofre](#)

Desconec tots els antecedents silenciosos que nodreixen la larva d'aquesta venjança, però percebo la tensió i el batec somort d'un tambor que travessa la natura arborescent fins abraçar la clariana, l'endemisme, la raresa isolada o la miscel·lània d'ingenuïtats i temors tan làbils. I llavors, entenc que és hora de rastrejar la memòria d'algú que et volia indefens, sense cuirassa, com ara, per poder lisar el nucli de la teva existència.

És evident que no t'ha oblidat, de fet, crec que ets l'únic de la seva llista negra. Tu vas anunciar que no hi confiaves i ho vas fer de manera crua, salvatge i explícita: en públic. D'aleshores ençà, el vas ignorar, marginar i degradar com si fos una criatura malcreient. Després, amb els anys, allí, en la intempèrie, ell seguia consecrant-se i esperava reparèixer i infligir-te una venjança terrible i memorable.

Tanmateix, no hi va reeixir. Tu havies envellit, potser sense ser-ne gaire conscient, també començaves a portar una vida solitària i t'havies convertit en un curiós testimoni d'una època de competència ferotge. Algú que havia assaborit oasis d'èxit, però amb escasses nafres al cor i a l'ànima, i només alguns noms secundaris, escarrassos per tu, que havies utilitzat i marcat en el teu ascens. Com ell; que en l'exili a la perifèria va desvestir-se d'escrúpols i s'agenollà per idolatrar la venjança.

Avui, al capdavant, sou dues víctimes. Asseguts, de nou, pràcticament l'un al costat de l'altre: tu, incapaç de recordar-lo; i ell, que encara voldria alçar-se de la cadira i arrencar-te, com a mínim, una disculpa tardana. Si jo, és clar, no m'hi interposés. En efecte, fa temps que us observo a tots dos en la decrepitud i omplo de paraules l'estança convençut que el silenci, la indiferència i l'oblit, en si mateixos, ja són un camí sense retorn, del tot irreversible, el més inhumà i clàssic dels càstigs: nodrir la larva de la venjança fins el darrer sospir.